

ikke blot erstatte denne, men enhverformhelt anden Skade, der sker ved det Offentliges Foranstaltning. I ethvert Tilfælde er der dog vistnok ikke nogen Grund til at henvisse Erstatningen til Kommunekassen, da det jo ikke er en kommunal Sag, men Bidraget bør udredes af Statskassen. Med disse korte Bemærkninger skal jeg tillade mig at anbefale Bedtægelsen af Vindringsforslaget.

Albrechtsen: Ved denne Sags 2den Behandling udtalte den høitærede Minister, at han var i Stand til at give saadanne Oplysninger, hvoraf det vilde fremgaa, at min Opfattelse af den af mig forestaaede Assurancesforenings Stilling ikke var rigtig, men huormeget den høitærede Minister end paastaar dette, tør jeg dog paastaa det Modsatte. Jeg tror netop, at jeg har den rigtige Opfattelse med Hensyn til denne Sag, og jeg skal søge at konstatere dette. Jeg har paa alle de Stadier, hvor denne Sag har været for, udtalt, at det Assuranceselskab, for hvilket jeg er Formand, erstatte saadan Skade, men jeg skal gjerne indrømme, at jeg maaske ikke har udtalt mig saa tydeligt og maaske ikke har draget Specialiteterne saa stærkt frem, at der ikke derved let kan være opstaaet nogen Misforstaaelse. Jeg har ikke sagt, at der i vore Love eller Bedtægter findes nogen Bestemmelse, som giver Ret til at assurere Sæd paa Marken, men jeg har sagt, at vi erstatte saadan Skade, og dette skal jeg søge her at bevise. Den høitærede Minister sagde, at han havde vore Love, og jeg veed ogsaa, at han har Selskabets Regnskaber for flere Aar, endog for Aaret 1868. Med Hensyn til Assurance af Havefager udtalte jeg, at et Forslag herom fremkom paa en Generalforsamling, og da der søltes Trængsel til en Forandring i denne Retning, gif Forslaget meget let igjennem. Dersom Bestemmelsen herom ikke er saa fyldestgjørende, som den høitærede Minister og Andre kunde ønske, at den skulde være, er jeg overbevist om, at dersom der fremkommer et Forslag i den Retning, vil dette Forslag gaa lige saa let igjennem som det af mig nævnte andet Forslag. I Foreningens Love § 13 andet Stykke staar der: „Havefager henhøre til Jødevarer,“ og de Smaaafolk, som kun drive Havefager til eget Husbrug, kunne altsaa faae den Skade, som sker paa saadanne Havefager, erstattet. Der staar vel ikke udtrykkelig Noget om, at disse Havefager ville blive erstatte, naar de staa i Haven, men Meningen er dog, at de lige saa vel skulle erstatte i saa Tilfælde, som naar de staa i Hus, thi vi vide jo Alle, at der er mange Havefager, som staa i Haven Vinteren over. Vedkommende vil altsaa faae disse Havefager erstatte som Jødevarer, hvorunder de henhøre. Endvidere tilføjes der i § 13: „dog staa det dem frit for, som drive Havefager i et større Omfang, at faae disse særskilt assurere, naar det bemærkes paa Policen,“ og jeg tror saaledes, at det er saa klart som, at 2

og 2 er 4, at dette Selskab assurere Havefager. Dette har jeg ogsaa udtalt paa det Bestemteste, men jeg har ikke sagt, at vi assurere Sæd paa Marken, levende Segn eller Træer. Jøles der imidlertid virkelig Trængsel hertil, tror jeg ogsaa ganske bestemt, at vi lige saa let ville faae vedtaget en Bestemmelse herom, som vi fik vedtaget den af mig tidligere nævnte Bestemmelse. Det er min faste Overbevisning, at, dersom der virkelig er Interesse og Trængsel derfor, ville de forskjellige Assuranceselskaber ogsaa gaa ind paa at ordne dette Forhold. — Jeg skal nu tillade mig at oplyse enkelte Punkter i Foreningens Regnskab for 1868—69. Der findes i dette Regnskab en Post, hvor der staar: „Udbetalt Branderstating til Husmand Lars Olsen, Sørupmark, Lyngved Sogn, for nogen Havre, der blev trampet ned ved Branden i Kommunehuset den 5te Juni 1868, taget til 2 Rd. 64 ø.“ Denne Mand boede ved Kommunehuset, som, da det var Sognets, ikke var assurert i vort Assuranceselskab, men da han, der havde assurert i vort Selskab, indkom med Begjæring til det om at faae Erstatning for Skaden, blev denne taget, og han fik den erstattet med 2 Rd. 64 ø. Der findes dernæst en Post, hvor der staar: „Udbetalt i yderligere Erstatning til Skovrider S. P. Pedersen, Sammelhøge, 28 Rd.“ Der staar vel her kun: „yderligere Erstatning“, men da jeg tydelig kan huske Sagen, kan jeg bestemt konstatere, at der deri var indbefattet Erstatning saa vel for lidt Sæd, som ogsaa for nogle Havefager. Desuden findes her en Post, hvori det hedder: „Udbetalt Erstatning til Husmand Peder Jørgensens Enke i Bonderup for Skade paa hendes Vinterfæd, forarsaget ved Branden hos Parcellyst Mads Jensen af Bonderup, taget til 1 Rd. 32 ø.“ Denne Enke i Bonderup var ikke i vort Assuranceselskab, men Brandvæsenet var nødsaget til at gaa forbi hendes Mark, og da Heiene vare meget daarligere i Efteraaret, kneb de lidt ind paa hendes Mark, hvorved hun led en Del Skade. Hun fremkom da med Begjæring til Selskabet om Erstatning, og den fik hun ogsaa tilstaaet. Disse Begjæringer ere alle indkomne til Assuranceselskabet, og ingen af dem ere blevne afflaede, men de ere alle blevne bevilgede. Man kunde vel sige, at dette er et Slags Liggert, at det er en Naadesag, og at der ikke er nogen Ret tilstede. Dette er vel sandt, men Assuranceselskabet har ment, at man burde erstatte saadan Skade af Humanitetshensyn, og derfor har man ogsaa gjort det. Jeg tror bestemt ogsaa, at ethvert Assuranceselskab vil kunne faae saadanne Bestemmelser ind i sine Love og Bedtægter, saaledes at Sagen kan blive ordnet ad denne Vej, og at man ikke behøver at gaa den anden Vej, som her er foreslaaet. Jeg skal altsaa gjentage, at den høitærede Minister tog feil, naar han mente, at den Naade, hvorpaa jeg havde opfattet Sagen, ikke var den rigtige; jeg maa bestemt paastaa, at det